

enten Ministeren hedder det ene eller det andet, enten det nuværende eller et andet Ministerium sidder paa Tabouretterne. Det kommer mig ikke an paa Personerne, men hvad jeg ønskede, og hvad jeg vilde attraa og bede om, var, at der sad et Ministerium, som noget bedre forstod Folkets Attraa og Ønsker, som noget bedre vidste at finde sig i, hvad der efterhaanden giver sig tilkjennde i Befolkningen, og som vi i det Mindste tro, er til deres sande Lær og Vedste. Det var dette, jeg ønskede, at det Ministerium, der skal styre Land og Rige, mere og mere maatte faaæ Indtryk af, saaledes at det derefter mere og mere maatte lære Folkets sande Attraa at kende. Det er ikke de enkelte Ministre, jeg ønsker at komme tillids. Et æret Medlem har sagt, at vi, naar vi have høiet Samlingen saa længe, ogsaa kunne døie den en Tid endnu, og at det derfor var best, at vi vedtoge Finantsloven. Dette forekommer mig at være en underlig Betragtning. Vi have høiet denne Samling i 5 Maanedes; det er længe nok, og de Resultater, vi have at komme hjem med til vore Vælgere, ere kun kummerlige. Det kan gjerne være, at en stor Del af de Herrer ere vant til at sidde her Uar ud og Uar ind, og Intet faaæ udrettet, men jeg for mit Vedkommende har faaet mere end nok deraf, og efter den Udagt, der for Dieblisset er til at faaæ udrettet Noget, ønsker jeg saa hurtigt som muligt at kunne komme hjem. Svergang en større Lov kommer til Behandling, høie vi beständig, at det ikke bliver til Noget med den, og det er i Sandhed, det Mindste for mig, et trættende Arbejde at sidde her uden at udrette Noget. Jeg ønsker altsaa Finantsloven negtet, for at jeg hurtigt mulig kan blive fult lige over for mine Vælgere, der da enten kunne fritage mig for mit Over, eller kunne bibringe mig Overbevisningen om, at jeg har handlet i fuld Overensstemmelse med deres Land og Tanke. — Jeg vil endnu kun tilføie et Par Ord i Anledning af en Bemærkning, der fremkom fra et æret Medlem. Han talte om, at den Side, jeg tilhørte, søgte at understøtte en giftig Agitation. Jeg har flere Gange høiet dette udtale i Sinug og ad Krogveie; jeg har høiet det fremkomme som en smigende Øst, men jeg har endnu ikke høiet det fremsætte saa offentligt som i Aften. Jeg har, saa vidt det var mig muligt, undersøgt denne Sag, jeg har søgt efter i alle Kroge for at se, om der virkelig var noget Berettiget i den Beskyldning, der saaledes henkastes, men jeg har heldigvis endnu til Dato ikke fundet noget Raad, der kunde lede til, at man søgte Understøttelse af eller understøttede en giftig Agitation. Jeg tør vel med samme Besjuelse, som det ærede Medlem udfæstede sin Beskyldning, sige, at den Maade, hvorpaa han og hans Meningsfæller gaa frem, maasse er mere velstillet til at understøtte hin giftige Agitation, end den Maade, hvorpaa den Side, jeg støtter mig til, gaar frem, og at den Maade, hvorpaa de andre Herrer træde

op, maasse staber en større og mere udbredt giftig Agitation end den Maade, hvorpaa vi søge at standse den. Det er denne Beskyldning, til hvilken jeg har tilladt mig at tilføie nogle Ord, og jeg tror ikke, at disse Ord ville være paa urette Sted.

Masmussen. Jeg tror ikke, at der er Mange, som ville sige, at de Udtalelser, der ere faldne her i Dag og i Aften, ere meget smigrende for den høie Regjering. Jeg skal hverken udtale mig i nogen behagelig eller ubehagelig Retning, jeg har kun begjæret Ordet for at begrunde min Afstemning, og jeg skal gjøre det meget kort, saameget mere, som Tiden er saa langt fremrykket. Jeg skal da begynde med at sige, at jeg agter at stemme imod Finantslovens Vedtaegelse, og det alene af politiske Hensyn. Det er jo en Kjendsgjerning, at hele vor politiske Udvikling saa godt som rent er gaaet istaa, idet Rødgivningsarbejdet er saa godt som standset. Alle de Reforme, som Befolkningens Flertal med god Høie har ventet paa skulde blive gennemførte her i Rigsdagen, og som der her i flere Aar har været arbejdet paa fra Folkpartiets Side, har man ikke nogen Udset til at faaæ gennemførte. Disse Reforme have mødt en bestemt Modstand, det ene Aar efter det andet, den ene Gang efter den anden, saa ofte de ere fremkomne. Dette er en Kjendsgjerning, der ligger for, og jeg tror, at jeg her for udtale, at denne modstræbende Gørdning ikke mindre har vist sig i Aar, efter at de nye Vælg ere foretagne. Man skulde have ventet, at det, efter disse Vælg den 20de September ifor skulde blive taget et billigt og berettiget Hensyn til de Ønsker og Krav, som Folket har Ret til at stille, men dette er ikke sket. Jeg tror derfor, at jeg vilde følge den Tællid, som mine Vælgere have vist mig, hvis jeg ikke vilde bidrage, hvad jeg kunde til, at denne Stilling kunde blive fjernet. Jeg stemmer altsaa imod Finantsloven, fordi jeg vil bidrage Mit til indenfor Lovens Grænse at frembringe saavidt mulig en Regjering, som vil tage noget mere Hensyn til Folkets Flertals berettigede Ønsker og Krav. Jeg vil ikke sige, som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) sagde, at han ikke havde noget Ansvar ved at stemme imod Finantsloven, og at han vilde give sit Mandat tilbage til Vælgere. Denne Sag er saa alvorlig og vigtig, at Enhver af os, der afgiver sin Stemme, har sit Ansvar at bære, og vi maa derfor være beredte paa at bære dette Ansvar. Jeg er derfor af den Overbevisning, at ethvert Medlem her i Salen maa være paa det Rene med sig selv om, hvorledes han vil afgive sin Stemme. Hvad enten han stemmer i den ene eller den anden Retning, saa er det hans Overbevisning, at det vil føre til Fædrelandets og Folkets Vel; det er min Mening. Jeg siger imidlertid, at vi maa være forberedte paa hver for sit Vedkommende at